

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 lit. i) i k) rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar⁽¹⁾ w związku z art. 1 lit. e) i f) dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów⁽²⁾ i z pkt D10 załącznika IIA oraz pkt R1 załącznika IIB do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że pierwsze z kryteriów określonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 13 lutego 2003 r. w sprawie C-458/00 Komisja przeciwko Luksemburgowi, Rec. s. I-1553, po to, aby spalanie odpadów można było uznać za odzyskiwanie odpadów w celu wytwarzania energii w rozumieniu pkt R1 załącznika IIB do tej dyrektywy (czyli głównym celem czynności musi być umożliwienie spełnienia przez odpady użytkowej funkcji, mianowicie wytwarzania energii), może być spełnione także w przypadku, gdy nie występuje żadna z okoliczności, które zostały wymienione przez Trybunał Sprawiedliwości w tym wyroku jako okoliczności świadczące o odzyskiwaniu odpadów, to znaczy w sytuacji, gdy operator instalacji, w której ma nastąpić spalanie odpadów, nie dokonuje płatności za tę czynność na rzecz dostawcy odpadów, a instalacja nie jest technicznie przystosowana do tego, by w przypadku braku odpadów mogła działać przy wykorzystaniu pierwotnych źródeł energii?
- 2) W razie twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, na jakich warunkach można w takim przypadku uważać daną czynność za odzyskiwanie odpadów?
- a) Czy można zupełnie pominąć aspekt zapłaty za czynność z odpadami bądź czy dla możliwości uznania danej czynności za odzyskiwanie odpadów co najmniej konieczne jest, by zysk operatora instalacji ze sprzedaży energii cieplnej lub elektrycznej uzyskanej ze spalania pewnej ilości odpadów przekraczał zysk operatora instalacji z zapłaty za odbiór odpadów?
- b) W odniesieniu do charakteru instalacji odbiorcy odpadów, czy za wystarczającą okoliczność świadczącą o czynności związanej z odzyskiwaniem odpadów można uznać to, że w decyzji zezwalającej na eksploatację instalacji jest ona formalnie zaklasyfikowana jako instalacja do odzyskiwania odpadów dla celów energetycznych i że operator instalacji sam się umownie zobowiązał do zasilania sieci pewną ilością energii cieplnej i naraziłby się na karę umowną w razie naruszenia tego zobowiązania, czy też minimalnym warunkiem do uznania danej czynności za odzyskiwanie odpadów jest to, by operator instalacji z prawnego, technicznego i ekonomicznego punktu widzenia był faktycznie w stanie obsługiwać instalację, przynajmniej przejściowo, przy wykorzystaniu paliw innych niż odpady?

⁽¹⁾ Dz.U. L 30, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 194, s. 39.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 30 lipca 2009 r. — Staatssecretaris van Justitie przeciwko F. Toprak

(Sprawa C-300/09)

(2009/C 267/60)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie

Strona pozwana: F. Toprak

Pytania prejudycjalne

Czy art. 13 decyzji nr 1/80 [z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia przyjętej przez Radę Stowarzyszenia utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą] należy interpretować w ten sposób, że pod pojęciem nowego ograniczenia w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć również zaostrzenie w stosunku do przepisu, który wszedł w życie po dniu 1 grudnia 1980 r. i który przewidywał rozluźnienie przepisu obowiązującego w dniu 1 grudnia 1980 r., jeśli zaostrzenie to nie pociąga za sobą pogorszenia sytuacji w stosunku do przepisu obowiązującego w dniu 1 grudnia 1980 r.?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 30 lipca 2009 r. — Staatssecretaris van Justitie przeciwko I. Oguz

(Sprawa C-301/09)

(2009/C 267/61)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie

Strona pozwana: I. Oguz